

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/15/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010255
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1612010255.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci obžalovaného O. S., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/128/2012 zo dňa 13. 12. 2012, na verejnom zasadnutí konanom 27. 03. 2013, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému O. S., nar. XX. XX. XXXX v I.,

u k l a d á

podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. k/, § 38 ods. 3, 56 ods. 1/ Tr. zák. peňažný trest vo výmere 3.000,- Euro (tritisíc euro).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa mu náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

Inak napadnutý rozsudok v ostatnej časti ostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný O. S. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 02. 04. 2009 na pobočke K. banky, na ul. Y. č. X v A., po predložení neaktuálneho výpisu z obchodného registra zo dňa 23.03.2009 a následne doplnenia podpisového vzoru ako konateľa spol. Q. S., s.r.o., vykonal výber z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX patriaceho spol. Q. S. s.r.o. vo výške 18.000,- €, pričom obvinený mal v čase doplnenia podpisového vzoru a následného výberu z predmetného účtu vedomosť o neaktuálnosti výpisu z obchodného registra a o tom, že nie je konateľom spoločnosti Q. S., s.r.o., čím pracovníčku pobočky K. banky v A. uviedol do omylu, a spôsobil škodu spol. Q. S., s.r.o., ktorú po reklamácií prevzala spol. K. a.s., vo výške 18.000,- €.

Za to bol obžalovaný O. S. súdom I. stupňa odsúdený podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. k/ Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák., mu výkon trestu odňatia slobody bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 (dvoch) rokov.

Súčasne podľa § 288 ods. 1 Tr. por. okresný súd poškodenú spoločnosť Q. S., spol. s r.o. IČO XX XXX XXX, X. č. XXX, s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný a to čo do výroku o vine ako aj trestu, ktoré následne bolo písomne zdôvodnené prostredníctvom jeho obhajcu. Odvolateľ v odvolaní uvádza, že s výrokom o vine aj s uloženým trestom nesúhlasí, pretože z vykonaného dokazovania nemožno jednoznačne ustáliť, že sa dopustil protiprávneho konania, ktoré by mohlo jednoznačne subsumovať pod skutkovú podstatu prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák. Podľa jeho názoru okresný súd na základe predložených a vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom, nevysporiadal sa so všetkými rozhodnými skutočnosťami uvedenými aj v záverečnej reči obhajcu pred vynesením rozsudku, keďže tieto zakladajú také pochybnosti, že bež ich dostatočného vylúčenia nemožno vysloviť vinu podľa podanej obžaloby. Ďalej sa zaoberal s tým, že ním navrhnuté dôkazy - výsluch svedkov O. D. a O. S. súd prvého zamietol, pričom z výsluchu svedka L. I., ktorý bol jeden zo spoločníkov poškodenej spoločnosti vyplýva, že tento sám sa nestaral o chod spoločnosti, a ani približne 1,5 roka v spoločnosti nebol. Je toho názoru, že bol z funkcie konateľa spoločnosti odvolaný neštandardným spôsobom, mimo valného zhromaždenia per rollam, hoci na takýto postup ani nebol dôvod. V čase výberu peňažnej istiny o tom ani tušenie nemal. O tejto skutočnosti ho ani svedok I. neinformoval, ani písomné rozhodnutie o tejto skutočnosti mu následne doručené nebolo. Ďalej uviedol, že on sám bol zakladateľom uvedenej spoločnosti a mal aj viacero osobných vkladov, čím mal aj pohľadávku voči spoločnosti vo výške týchto vkladov. Predložil k tomu aj kópiu príjmového pokladničného dokladu zo dňa 17. 12. 2008 o vložení sumy 700.000,- Sk. Svoju pohľadávku voči spoločnosti postúpil na O. D., ktorý sa stal veriteľom spoločnosti. Pokiaľ sa týka, že čo sa stalo so sumou 18.000,- €, ako s ňou naložil, sa ho nikto v prípravnom konaní nepýtal a bol presvedčený, že sa celá záležitosť vysvetlí a bude zbavený obvinenia ešte pred podaním obžaloby. Je toho názoru, že súdu sa nepodarilo bez ďalšieho ustáliť, kedy sa mal dozvedieť o tom, že už nie je konateľom spoločnosti. Namietal aj dôkaz získaný v civilnom konaní o žalobe o neplatnosti právneho úkonu ohľadne dátumu 25. 03. 2009, kedy sa malo konať sporné valné zhromaždenie o jeho vylúčení zo spoločnosti. Je presvedčený, že konal v omyle aj po následnom výbere spornej finančnej čiastky aj po upozornení pracovníčkou banky, svedkyňou X.. Sám prejavil ochotu peniaze banke vrátiť, čo sa aj stalo. Uvádza, že v jeho konaní jednoznačne absentujem vôľová zložka, ktorá je nevyhnutná pre úmyselné zavinenie. V jeho konaní z pohľadu zavinenia možno vidieť nanajvýš nedbanlivosť, avšak pre trestný čin podvodu sa vyžaduje úmysel, ako aj to, že ďalším podstatným znakom skutkovej podstaty podvodu je spôsobenie škody a zároveň obohatenie. Z jeho konania je zrejmé, že danom prípade ku škode nedošlo, ani nemohlo, nakoľko bol uhradený záväzok spoločnosti. Nedošlo ani k obohateniu, pretože bola tým uspokojená reálna pohľadávka veriteľa. Pokiaľ mu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zistil iba jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k/ Tr. zák., namietal, lebo podľa jeho názoru okrem toho, že poškodenej spoločnosti škodu uhradil, je tu aj ďalšia poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j/, a to, že viedol riadny život. Uložený trest súdom prvého stupňa považuje za neprimerane prísny, súd totiž nedal prednosť iným druhom trestu pred trestom odňatia slobody, keďže by prichádzalo do úvahy aj peňažný trest, čo by podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. bol pre neho priaznivejší a taktiež dostačujúci na jeho nápravu ako aj na satisfakciu spoločnosti by postačoval takýto menej prísny trest, ktorý by mal zároveň aj dostatočnú výchovnú funkciu. Navrhol preto zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa a domáhal sa o oslobodenia spod obžaloby, prípadne vzrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na nové konania a rozhodnutie.

Tak obžalovaný ako aj jeho obhajca na verejnom zasadnutí druhostupňového krajského súdu zotrvali na vyššie uvedených dôvodoch odvolania. Podľa obhajcu v danej veci zo strany obžalovaného chýba motív trestného činu, pričom uviedol, že na účte poškodenej spoločnosti bola oveľa väčšia suma, než akú vyberal obžalovaný, preto keby bol chcel „vyčistiť“ tento účet, bol by mohol vybrať aj viac peňazí. Keďže nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu a škoda v podstate žiadna nevznikla, nakoľko obžalovaný peniaze uhradil, navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Alternatívne navrhol po zrušení rozsudku vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry poukázala na skutočnosť, že súd prvého stupňa vykonal vo veci náležité dokazovanie, dôkazy boli správne vyhodnotené, keďže obžalovaný v čase výberu spornej hotovosti z účtu poškodenej spoločnosti už nemal oprávnenie nakladať s finančnými prostriedkami, preto naplnil všetky zákonné pojmové znaky žalovanej trestnej činnosti, preto jeho odvolanie navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) na to oprávnenou osobou (§ 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného je dôvodné iba čiastočne, a to vo výroku o treste.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom. Výnimkou z uvedenej zásady je to, že odvolací súd musí prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vo vzťahu k rozhodovaniu o vine vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10, 12 Tr. por., preto dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok, ak je uložený trest neprímeraný.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Úvodom je potrebné uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdnej trestnej činnosti, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchal obžalovaný O. S. a že z jeho konania nastal tam uvedený následok za ktorý je i plne trestne zodpovedný.

Z kontextu vykonaných dôkazov krajský súd zistil nasledovné skutočnosti:

Obžalovaný O. S. poprel páchanie trestnej činnosti, pričom uviedol, že o rozhodnutí, prípadne zámere ostatných spoločníkov spoločnosti Q. S., s.r.o., ktorým ho mali odvolať z funkcie konateľa, nemal žiadnu vedomosť, preto v čase uskutočnenia peňažnej transakcie - výberu peňazí v hotovosti v peňažnom ústave dňa 04. 04. 2009 po predložení výpisu z obchodného registra a vystavení podpisového vzoru

vybral sumu 18.000,- €. Po tomto uvedené peniaze odovzdal O. D., z dôvodu predchádzajúceho zmluvného vzťahu z roku 2007, kedy uvedená osoba mu požičala peniaze, ktoré on vložil do firmy, ktorá mala v tom čase finančné problémy. Keď po transakcii v banke banková úradníčka vybehla za ním, že mu peniaze vydala neoprávnené a žiadala ich späť, vrátiť peniaze už v ten deň nemohol. Pokiaľ bol konfrontovaný so svojou skoršou výpoveďou z prípravného konania, kedy uviedol, že mal vedomosť o tom, že ho odvolali z funkcie konateľa už dňa 25. 03. 2009, uviedol, že on s týmto rozhodnutím nesúhlasil a napadol ho súdnou žalobou, pričom peniaze uložil do depozitu. Rozpory vo výpovediach taktiež vysvetľoval tým, že vyšetrovateľ vo veci dvakrát zastavil trestné stíhanie proti nemu, preto neprikladal význam ani dátumu, kedy sa o rozhodnutí spoločníkov dozvedel o svojom odvolaní, ani zmluvnému vzťahu s O. D.. Taktiež dodal, že bol to on, ktorý predtým uvedenú spoločnosť dotoval svojimi osobnými vkladmi, čo mohlo byť celkom aj cca. milión korún.

Výpoveď obžalovaného, resp. jeho obrana bola vyvrátená výpoveďami svedkov, najmä J. I., A.. P. D., U.. A. X., listinnými dôkazmi Správou o výsledku hlasovania per rollam (bez zvolania formálnej porady), z dokumentu založenom v súdnom spise Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 1Re/412/2009, určovacou žalobou na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 32Cb/18/2009.

Svedok J. I. ako zástupca poškodenej spoločnosti uviedol, že spolu s ďalším konateľom firmy Q. S. s.r.o. zistili, že obžalovaný falšuje faktúry a bez vedomosti ostatných konateľov vyberá peniaze z tejto firmy. Keďže vzťah voči obžalovanému bol napätý, ten sa im aj vyhrážal fyzickou likvidáciou, začiatkom marca 2009 rozhodli zavolať s pánom S. valné zhromaždenie a formou notárskej zápisnice po hlasovaní bez formálnej porady, jeho a ďalšieho konateľa - p. K. odvolali z funkcie konateľa spoločnosti. Výsledok o hlasovaní poslali dotknutým poštou, pričom aj on sám z podanej občianskoprávnej žaloby obžalovaného sa dozvedel, že písomnosť prevzal 25. 03. 2009. Výsledok hlasovania bol oznámený aj obchodnému registru a následne mu zrušili aj podpisový vzor k peňažnému účtu. O tom, že obžalovaný vybral z pobočky banky v Malackách spornú čiastku, sa dozvedel asi 07. alebo 08. apríla 2009. On sám nemal vedomosť o tom, že by bol vkladal obžalovaný osobné peniaze do firmy.

Svedkyňa U.. A. X. ako pracovníčka pobočky banky K. v A. uviedla, že obžalovaného dňa 02. 04. 2009 opoznala ako klienta firmy Q. S., lebo tam chodil. Overovala si, či na podpisovom vzore firmy Q. S. je uvedený aj on, a keď zistila, že jeho podpis na podpisovom vzore chýba, preto žiadala od neho potrebné doklady. Obžalovaný S. jej predložil o.i. aj výpis z obchodného registra Okresného súdu Bratislava zo dňa 23. 03. 2009 a keďže výpis bol opatrený pečiatkou súdu a overený aj ich bankou, požiadala obžalovaného o doplnenie podpisového vzoru. Po vyhotovení podpisového vzoru obžalovaný vybral na pokladni pobočky tejto banky sumu 18.000,- €. Po odchode obžalovaného z banky opätovne preverovala všetky údaje, ako aj internetovú stránku obchodného registra, pričom následne zistila, že obž. S. bol konateľom spoločnosti do 30. 03. 2009 a jeho funkcia zanikla už ku dňu 06. 03. 2009. Hneď sa pokúsila telefonicky spojiť s obžalovaným, ale nebol dosiahnuteľný, preto zavolała jeho zamestnancovi A. M. do firmy W. A., ktorý jej oznámil, že obžalovaný sa nachádza pred budovou ich firmy, preto ona hneď sa vybrala na ulicu, kde obžalovanému oznámila, že už nie je konateľom firmy, aby sa vrátil späť do banky a naliehala o vrátenie peňazí. Obžalovaný jej na to oznámil, že peniaze už nemá, lebo ich dal na výplatu. Stále jej pritom tvrdil, že je naďalej konateľom spoločnosti a po vyzvaní aby peniaze vrátil, inak banka podá trestné oznámenie, povedal, že situáciu bude riešiť jeho právnik. Na druhý deň obžalovaný telefonicky oznámil, že peniaze dá do depozitu banky a on sám podal odvolanie proti rozhodnutiu o jeho odvolaní z funkcie konateľa.

Svedok A. M. si na deň, kedy jej mal volať pracovníčka banky a informovať sa ohľadne obžalovaného, nepamätal.

Svedok A.. P. D. ako zástupca peňažného ústavu potvrdil, že obžalovaný v kritický deň vykonal neoprávnený výber peňazí v sume 18.000,- € po tom, ako zmenil podpisový vzor, avšak pracovníčka pobočky banky následne zistila, že vtedy už nebol konateľom spoločnosti. Taktiež potvrdil, že obžalovaný napokon škodu peňažnému úradu uhradil v celom rozsahu.

So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd, ktoré na seba naväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení prvostupňového súdu. Krajský súd sa plne stotožnil s hodnotením dôkazov prebratých na hlavnom pojednávaní tak, ako to vyjadril súd prvého

stupňa v písomnom vyhotovení svojho rozsudku. Obhajoba obžalovaného bola vykonanými dôkazmi jednoznačne vyvrátená. Súd správne neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného, že spornú sumu 18.000,- € mal vyplatiť istému J. D. zo Švajčiarska, ktorému poškodená spoločnosť mala dlžobu, keďže o tejto skutočnosti žiadny zástupca tejto spoločnosti nemal vedomosť. Taktiež bola vyvrátená jeho obhajoba, že on v čase vykonania finančnej transakcie v banke nemal vedomosť o tom, že bol odvolaný z funkcie, keďže to vyplýva aj z jeho vlastného vyjadrenia, uvedeného v občianskoprávnej žalobe, v ktorej sa domáhal o zrušenie rozhodnutia valného zhromaždenia. Podľa krajského súdu nebol už dôvod ani na doplnenia dokazovania, keďže skutkový stav bol riadne a presvedčivo preukázaný už vyššie uvedenými dôkazmi.

Preukázanie takto zisteného skutkového stavu veci a okolností, ktoré predchádzali spáchaniu tohto trestného činu, i jeho konkrétne spáchanie boli teda pred súdom jednoznačne preukázané vyššie uvedenými dôkazmi. Na základe vykonania a zhodnotenia týchto dôkazov týkajúcich sa skutkového zistenia predmetného trestného činu správne dospel okresný súd k záveru, že skutok sa nepochybné stal a že ho spáchal obžalovaný. V nadväznosti na uvedené potom okresný súd na základe uvedených skutočností konanie obžalovaného správne právne posúdil ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., keďže bolo bezpochybné preukázané, že tento na škodu cudzieho majetku sa obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Podľa kvalifikácii skutku ako prečinu podvodu, ktoré je uvedené v ustanovení § 221 Trestného zákona a podľa 1. odseku tohto zákonného ustanovenia, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa 2. odseku uvedeného zákonného ustanovenia odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

Podľa ustanovenia § 124 ods. 1 Tr. zák. škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Podľa 2. odseku tohto zákonného ustanovenia škodou sa rozumie v zmysle odseku 1 aj ujma na zisku, na ktorý by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok alebo ktorý by mohol odôvodnene dosiahnuť.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Keďže väčšia škoda (väčší prospech, vec väčšej hodnoty) je teda škoda minimálne 2.660 eur, pričom kategória značnej škody sa počíta od sumy minimálne 26.600,-euro, preto v danom prípade obžalovaný J. S. pri spôsobení škody vo výške 18.000,-euro, svojím protiprávnym konaním spôsobil poškodenej spoločnosti takú škodu, ktorá ešte zapadá práve do kategórie väčšej škody.

V súvislosti s rozhodovaním o treste považuje krajský súd za potrebné poukázať na základné pravidlá dôležité pri ukladaní trestu. Medzi ne v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák., zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Avšak podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchateľa, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V osobe obžalovaného O. S. ide t. č. o 58 ročného ženatého muža, majetného živnostníka (ako to vyplýva zo zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 27. 09. 2011 na č.l. 18 - 19). Zo zákona sa na neho hľadí ako na netrestaného.

Obžalovaný J. S. tým, že dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, pričom sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu, čo krajský súd vyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k/ Tr. zák. Príťažujúca okolnosť podľa § 37 Tr. zák., na strane obžalovaného zistená nebola.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Krajský súd pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky vyššie uvedené okolnosti a dospel k záveru, že v danom prípade možno uložiť obžalovanému aj miernejší trest, než trest odňatia slobody s podmienočným odkladom.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchateľovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

Pri zvolení alternatívy peňažného trestu krajský súd za primeraný považoval uloženie tohto trestu vo výmere 3.000,- €.

Keďže podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. , ak súd ukladá peňažný trest, musí ustanoviť pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody až na päť rokov. Náhradný trest nesmie spolu s uloženým trestom odňatia slobody presahovať zákonom dovolenú hranicu trestnej sadzby. Pri danej výmere peňažného trestu vo výmere 3.000,- € a zohľadnení aj sociálnych, majetkových a zárobkových pomerov obžalovaného, krajský súd za primeraný a zákonný považoval uloženie náhradného trestu odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov.

Na podklade uvedených dôvodov krajský súd rozhodol spôsobom uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku s tým, že v ostatnej časti (čo do viny a náhrady škody) napadnutý rozsudok ostáva nezmenený.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.